

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Šárky Petrové a soudců JUDr. Igora Pařízka a Mgr. Michaely Novákové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec Králové, 500 08 Hradec Králové

o zaplacení částky 36 179,81 Kč s příslušenstvím (původně o zaplacení částky 41 003,44 Kč s příslušenstvím)

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 26. února 2025, č. j. 14 C 104/2020-353

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** vyjma nenapadeného výroku pod bodem II/ **potvrzuje** v části výroku pod bodem I/, pokud jím žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci 9 934,67 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % od 21. 3. 2020 do zaplacení.
- II. Ve zbývajícím rozsahu výroku pod bodem I/ **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žaloba s požadavkem, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci 26 245,14 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % od 1. 4. 2018 do zaplacení a úrok z prodlení 8,05 % z částky 9 934,67 Kč za dobu od 1. 4. 2018 do 20. 3. 2020, se zamítá.

- III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem v částce 3 112,36 Kč a náklady odvolacího řízení v částce 405,72 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Okresní soud shora citovaným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 36 179,81 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 4. 2018 do zaplacení (výrok I/). Řízení v části o zaplacení zákonných úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 36 179,81 Kč za dobu od 1. 4. 2017 do 31. 3. 2018 zastavil (výrok II/). Zároveň žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení v částce 78 664,28 Kč (výrok III/).
- Žalobce se domáhal žalobou podanou proti žalovanému dne 31. 3. 2020 zaplacení původně částky 41 003,44 Kč. Prvním rozhodnutím ve věci okresním soudem (rozsudkem ze dne 19. 12. 2023, č. j. 14 C 104/2020-241) byla žaloba co do částky 4 823,63 Kč s příslušenstvím zamítnuta a v tomto výroku se stal rozsudek pravomocným, předmětem dalšího řízení zůstala částka 36 179,81 Kč s příslušenstvím. Žalobce tvrdil, že jeho právní předchůdkyně a poté žalobce byli v období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 vlastníky pozemků parcelních čísel [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], a dále pozemků parcelních čísel [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]. Nemovitě věci mají charakter honebních pozemků a jsou součástí honitby ev. č. [REDAKCE] – [REDAKCE]. Pozemky v k. ú. [REDAKCE] a v k. ú. [REDAKCE] nebyly k honitbě [REDAKCE] nikdy přičleněny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti ani dohodou mezi jejich vlastníkem a držitelem honitby [REDAKCE]. Žalovaný se žalobcem ani s jeho právní předchůdkyní neuzavřel žádnou dohodu o výši náhrady za přičlenění dotčených pozemků k honitbě [REDAKCE] o výši náhrady nebylo vydáno ani rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti. V předmětném období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 byl držitelem honitby žalovaný, který pronajal honitbu [REDAKCE] třetí osobě, společnosti CLIA, s.r.o. Výši náhrady žalobce odvozoval od výše nájemného, za které žalovaný honitbu pronajal třetí osobě. K úhradě této částky vyzval žalobce žalovaného prostřednictvím svého zástupce dopisem ze dne 4. 3. 2020. Námitku promlčení vznesenou žalovaným označil žalobce za v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti poukazoval na obsah vzájemné komunikace mezi účastníky týkající se smírného řešení sporu. Navíc tvrdil, že nárok na náhradu mu vznikl okamžikem, kdy se stal splatným, tedy dnem 31. 3. 2018. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vznesl námitku promlčení žalobou uplatněného nároku. Potvrdil, že v předmětném období byly všechny pozemky, které žalobce označil v katastrálním území [REDAKCE] a katastrálním území [REDAKCE], součástí honitby [REDAKCE] potvrdil, že o přičlenění žalobou dotčených pozemků k honitbě [REDAKCE] nebylo rozhodnuto žádným rozhodnutím orgánů státní správy myslivosti a také nebylo příslušným orgánem o výši náhrady rozhodnuto. Namítal, že žalobce nebyl v rozhodném období od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2017 vlastníkem žádného z pozemků v katastrálním území [REDAKCE] neboť tyto nabyt do svého vlastnictví až na základě darovací smlouvy ze dne 24. 3. 2017 s právními účinky vkladu 12. 4. 2017. Pozemky v katastrálním území [REDAKCE] nabyt žalobce na základě darovací smlouvy ze dne 28. 2. 2017 s právními účinky vkladu 28. 2. 2017. Zároveň namítal, že žalobce neprokázal, že by se stal univerzálním právním nástupcem paní [REDAKCE] [REDAKCE]. Tvrdil, že v dané věci nelze analogicky vycházet ze zákona o myslivosti ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

stanovení náhrady za přičlenění žalobcových pozemků k pozemkům honebním. Dle jeho názoru, je třeba daný případ posoudit jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení a v takovém případě je nárok promlčen. Podle žalovaného nárok vznikl žalobci až v průběhu roku 2020 a v podstatě byl uplatněn podáním žaloby. Žalobce žádá i nároky za právní předchůdkyni, paní [REDAKCE], která vůči žalovanému ničeho neuplatnila. Žalovaný tvrdil, že žalobce nezdědil nic z nároků, kterých se v tomto řízení za svoji právní předchůdkyni domáhá. Poukázal na skutečnost, že pozůstalostní řízení, vedené u Okresního soudu v Blansku pod sp. zn. 60 D 953/2019, dosud neskončilo, přičemž účastníky pozůstalostního řízení jsou kromě žalobce další osoby. Vyslovil pochybnosti o platnosti závěti zůstavitelky [REDAKCE] a o platnosti darovacích smluv, kterými měly být předmětné pozemky v k. ú. [REDAKCE] a v k. ú. [REDAKCE] darovány žalobci. Okresní soud uzavřel, že ke dni podání žaloby 31. 3. 2020 byl žalobce vlastníkem pozemků v katastrálním území [REDAKCE] o výměře 159,1033 ha a pozemků v katastrálním území [REDAKCE] o výměře 324,8702 ha. Tyto pozemky tvořily součást honitby [REDAKCE] jejímž držitelem byl a je žalovaný. Pozemky nebyly přičleněny k honitbě [REDAKCE] rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti ani dohodou účastníků. Žalobci náleží náhrada za přičlenění honebních pozemků dle § 30 odst. 2 zákona 449/2001 Sb., o myslivosti, do honitby [REDAKCE], a to u pozemků v k. ú. [REDAKCE] za rozhodné období 1. 2. 2017 až 31. 3. 2017 a u pozemků v k. ú. [REDAKCE] za rozhodné období 6. 1. 2017 až 31. 3. 2017. Zároveň uzavřel, že žalobcův nárok na náhradu není promlčen. Žalobce se domáhal náhrady za období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 u pozemků v katastrálním území [REDAKCE] a za období od 1. 2. 2017 do 31. 3. 2017 u pozemků v katastrálním území [REDAKCE]. Konstatoval, že nárok na náhradu za období části roku 2017 byl splatný dle § 30 odst. 2 věty třetí zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2018. Žaloba byla podána 31. 3. 2020, tedy v běžící promlčecí době (§ 629 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku – dále jen „o. z.“). V otázce splatnosti a promlčení vycházel ze závazného právního názoru vyjádřeného v této věci v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2024, č. j. 21 Co 141/2024-257. S ohledem na závěr o nedůvodnosti námitky promlčení se již nezabýval tvrzením žalobce, že námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy. Žalobcovou právní předchůdkyní byla paní [REDAKCE], která žalobou dotčené pozemky v katastrálním území [REDAKCE] nabyla do vlastnictví dnem 1. 2. 2017 a pozemky v katastrálním území [REDAKCE] získala do vlastnictví dnem 6. 1. 2017. Nemovité věci paní [REDAKCE] převedla žalobci darovacími smlouvami (§ 2055 a násl. o. z.). Právní účinky vkladu vlastnického práva nastaly dne 12. 4. 2017 v případě pozemků v katastrálním území [REDAKCE] a dnem 28. 2. 2017 v případě pozemků v katastrálním území [REDAKCE]. Připomněl, že krajský soud ve zrušovacím usnesení vyjádřil právní názor, že žalobce může být aktivně legitimován pouze v případě, pokud nárok vznikl až poté, co [REDAKCE] převedla vlastnické právo k pozemkům na žalobce. Zopakoval, že nárok na náhradu za období části roku 2017 byl splatný dle § 30 odst. 2 věty třetí zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2018. Právní účinky vkladu žalobcova vlastnického práva nastaly v případě pozemků v katastrálním území [REDAKCE] dne 12. 4. 2017 a v případě pozemků v katastrálním území [REDAKCE] dnem 12. 1. 2017. Vycházel z toho, že nárok na náhradu vznikl dnem splatnosti náhrady. Proto dovodil, že žalobce byl v době vzniku nároku vlastníkem honebních pozemků, za jejichž užívání náhradu požaduje a je tudíž věcně aktivně legitimován k uplatnění předmětného nároku na vyplacení náhrady. Neměl pochybnosti o tom, že žalobce se stal vlastníkem pozemků na základě darovacích smluv, neboť nebyly tvrzeny a prokázány konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že stav zápisů v katastru nemovitostí není v souladu se skutečným vlastnickým stavem. Žalovaného vyzval k doplnění tvrzení o neplatnosti darovacích smluv, případně o neplatnosti závěti. Doplněná tvrzení byla formulována v obecné rovině bez uvedení určitých rozhodujících skutečností a nebyla prokázána žádným z provedených důkazů. Výši náhrady určil úvahou na částku 360,06 Kč/ha/rok.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalovaný, přičemž jím brojil proti celému rozsudku vyjma výroku pod bodem II/. Namítal nesplnění podmínek řízení na straně žalobce a nedostatečné prověření aktivní legitimace žalobce k podání žaloby, zejména ohledně náhrady za přičlenění týkající se pozemků v k. ú. [REDAKCE], které žalobce nabyl do svého vlastnictví až dne 12. 4. 2017, tj. zcela mimo rozhodné období, za něž požaduje předmětnou náhradu. Namítal nedostatečné zkoumání faktického nabytí vlastnictví žalobce k předmětným pozemkům, nabytí oprávnění žalobce k uplatnění nároků vztahujících se k užívání práva myslivosti u předmětných pozemků, a závěr o datu splatnosti náhrad za přičlenění, který byl chybně stanoven dnem 31. 3. 2018. Dodal, že tento závěr byl učiněn dokonce v rozporu se samotnými tvrzeními žalobce uvedenými v jeho žalobě. Vytýkal okresnímu soudu, že rozhodl v předmětné věci zcela překvapivým způsobem, když i přes skutková zjištění, že žalobce nabyl předmětné pozemky v k. ú. [REDAKCE] od své matky [REDAKCE] až vkladem do katastru nemovitostí ke dni 12. 4. 2017, přiznal žalobci aktivní legitimaci v tomto sporu k nároku, který v rozhodném období 1. čtvrtletí roku 2017 ani nevznikl. Poukazoval na ustanovení § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, z něhož, dle mínění žalovaného, plyne zaužívané pravidlo, že náhrada za přičlenění je splatná do 31. března běžného roku zpětně. Dovožoval, že to je v tomto konkrétním případě ke dni 31. 3. 2017 nikoliv ke dni 31. 3. 2018. Uvedl, že k tomu, že pro vztahy regulované zákonem o myslivosti je vždy zásadním tzv. myslivecký rok, který začíná vždy od 1. 4. určitého roku a končí 31. 3. následujícího roku. Proto, dle jeho názoru, je zřejmé, že ustanovení zákona o myslivosti a jeho formulaci splatnosti „do 31. 3. běžného roku zpětně“ je nezbytné interpretovat ve vztahu k mysliveckému roku, který již proběhl, tj. zpětně, nikoliv až k mysliveckému roku následujícímu, tj. předem. Dovožoval, že doba uplynutí daného mysliveckého roku se tak vždy shoduje s datem, k němuž zákon o myslivosti stanovil splatnost náhrad za přičlenění. Jedná se konkrétně o datum 31. 3. vždy shodného roku. V březnu vždy jeden myslivecký rok končí a začíná nový myslivecký rok. Předkládal argumentaci, že pokud by měl zákonodárce při tvorbě ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti záměr stanovit takto nepřiměřeně dlouhý čas pro splatnost náhrad za přičlenění za určitý myslivecký rok, tj. až splatnost v termínu po uplynutí jednoho dalšího mysliveckého roku, muselo by to být v zákoně o myslivosti přímo uvedeno. Vytýkal okresnímu soudu, že na základě nesprávného posouzení dne, kdy vznikl nárok na náhradu podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti pochybil, když stanovil, že splatnost žalobou požadovaného nároku na náhradu za přičlenění za období prvního čtvrtletí roku 2017 mohla vzniknout nejdříve až dne 31. 3. 2018. Tvrdil, že interpretace ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti a splatnosti nároku na náhradu za přičlenění pozemků k honitbě definovaná soudem I. stupně v napadeném rozsudku je podle zcela v rozporu s ustálenou judikaturou i zaužívanou praxí v oblasti myslivosti, konkrétní judikaturu nejmenoval. Uvedl, že obecně je zaužívanou splatností náhrad za přičlenění za období jednotlivých mysliveckých roků splatnost daná datem, které se shoduje s datem ukončení daného mysliveckého roku, tj. pro myslivecký rok 2016 až 2017 (tj. konkrétně za dobu od 1. 4. 2016 do 31. 3. 2017) může tato splatnost náhrad za přičlenění nastat za splnění podmínek stanovených v ust. § 30 odst. 2 (dohoda účastníků nebo rozhodnutí správního orgánu) ke dni 31. 3. 2017, pouze ale v případech, kdy jsou splněny i jiné podmínky stanovené v ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti. Zdůraznil, že zákonodárce formulací splatnosti „do 31. března běžného roku zpětně“ vyjádřil v ustanovení § 30 odst. 2 zákona o myslivosti pravidlo, dle něhož má vlastník přičleněných pozemků podmíněné právo na náhrady za přičlenění pozemků, tj. právo na náhradu, jejíž výše má být určena buďto dohodou mezi zúčastněnými osobami nebo rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti. Uvedl, že k žádné z těchto rozhodných skutečností v posuzované věci nedošlo, žalobce se s ním na výši náhrady za přičlenění nedohodl. Vytýkal okresnímu soudu, že v napadeném rozsudku nesprávně stanovil u všech pozemků, tj. u pozemků v k. ú. [REDAKCE] i u pozemků v k. ú. [REDAKCE] dobu vzniku nároku na náhradu za přičlenění. Konstatoval, že v případě splnění

podmínek ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti (tj. v případě existence dohody zúčastněných osob o výši náhrady, příp. existence rozhodnutí správního orgánu o výši náhrady) by splatnost náhrady za přičlenění za období přičlenění pozemků v době 1. čtvrtletí roku 2017 mohla nastat ke dni 31. 3. 2017. V tomto případě by nárok vznikl splatnosti, tj. dne 31. 3. 2017, což znamená, že u pozemků v k. ú. [REDAKCE], které žalobce nabyl do svého vlastnictví až 12. 4. 2017, by nárok vznikl za trvání vlastnictví jeho právní předchůdkyně. Zdůraznil, že v předmětném sporu je zcela zřejmé, že paní [REDAKCE] vůči němu žádný nárok na náhrady za přičlenění pozemků v k. ú. [REDAKCE] neuplatnila. Jediným přípisem s uplatněním nároku na náhrady v této věci byl až přípis žalobce z 4. 3. 2020, kterým uplatnil souhrnně za 3 honitby [REDAKCE] i [REDAKCE] nároky na náhrady za dobu, kdy vlastnila pozemky jeho právní předchůdkyně i za dobu, kdy předmětné pozemky vlastnil sám. Jako již v předchozím odvolání prezentoval názor, že v této věci je zřejmé, že nedošlo k žádnému přičlenění pozemků k honitbě na základě dohody (s odkazem na ust. § 18 odst. 4 zákona o myslivosti) ani k žádnému přičlenění pozemků k honitbě na základě rozhodnutí správního orgánu (s odkazem na ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti). Dovožoval, že pokud by v této věci byla využita analogie práva, z toho důvodu, že zákon o myslivosti nepamatuje na případy, kdy nedojde k přičlenění k honitbě a pozemky jsou na základě jiných okolností pouze „zahrnuty do honitby“, bylo možné rozhodnout pouze o náhradách z bezdůvodného obohacení, které by mohly vzniknout skutečnému vlastníkově předmětných pozemků podle principů uplatnění práv z bezdůvodného obohacení. Tato práva a hmotněprávní nárok by ale musel skutečně vlastník dotčených pozemků řádně a včas uplatnit vůči tomu, kdo vykonává právo myslivosti v předmětné honitbě. Zdůraznil, že v posuzovaném případě je zcela zřejmé, že ke dni 1. 4. 2017, tj. ke dni ukončení rozhodné doby, za níž žalobce uplatňuje náhradu, nebyl žalovaný povinen zaplatit žalobci vůbec žádnou náhradu za přičlenění pozemků v k. ú. [REDAKCE] a to z toho důvodu, že žalobce nebyl vlastníkem žádného z pozemků v k. ú. [REDAKCE] a jejich tehdejší vlastník – paní [REDAKCE] – žádné nároky z bezdůvodného obohacení vůči žalovanému nikdy neuplatnila. Dodal, že je zřejmé, že tyto nároky jsou předmětem dědického řízení, vedeného u Okresního soudu v Blansku v řízení pod sp. zn. 60 D 953/2019. Předmětné dědické řízení nebylo do dnešního dne ukončeno a v rámci tohoto dědického řízení uplatnili své nároky i jiní v úvahu přicházející dědicové, než je žalobce, takže žalobci nesvědčí žádný titul pro uplatnění náhrad za přičlenění, které mohla uplatnit pouze jeho právní předchůdkyně v době, kdy byla vlastníkem dotčených pozemků. Konstatoval, že soud I. stupně také nepostupoval správně, když jej zavázal k placení zákonných úroků z prodlení za dobu od 1. 4. 2018, neboť bylo prokázáno, že předžalobní výzva žalobce k zaplacení uvedené úhrady mu byla prokazatelně zaslána žalobcem až dne 4. 3. 2020. Navrhl, aby byl rozsudek okresního soudu změněn a žaloba byla zamítnuta.

4. Žalobce s rozsudkem okresního soudu souhlasil a navrhl jeho potvrzení. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, v němž Ústavní soud konstatoval, že nárok sám, jakož i způsob výše jeho odvození a určení okamžiku jeho splatnosti, má svůj základ v analogické aplikaci ustanovení § 30 odst. 2 zákona o myslivosti. Připomněl závěry z usnesení odvolacího soudu, kterým byl zrušen předchozí rozsudek okresního soudu (odstavci 10 zrušovacího usnesení). Namítal, že výklad žalovaného, podle něhož pojmem „běžný rok“ použitým v ustanovení § 30 odst. 2 věty třetí zákona o myslivosti měl zákonodárce na mysli nikoliv běžící rok kalendářní, nýbrž období od 1. 4. do 31. 3. následujícího roku, které žalovaný označuje za tzv. „myslivecký rok“, postrádá v ustanoveních zákona o myslivosti oporu. Poukazoval na to, že pojem „myslivecký rok“ není v zákoně o myslivosti vůbec používán a není v něm ani normováno, že jde právě o období od 1. 4. do 31. 3. roku následujícího. Dodal, že to, že pojem „běžný rok“ v zákoně o myslivosti neoznačuje tzv. „myslivecký rok“, nýbrž běžící rok kalendářní, je zřejmé i z jeho použití v souvislosti s jinými termíny, tedy nejen s 31. 3. (srov. např. ustanovení § 55 odst. 1 písm. b/: „Nárok na náhradu škody způsobené zvěří musí poškozený u uživatele honitby uplatnit u škod na lesních pozemcích a na lesních

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

porostech vzniklých v období od 1. července předcházejícího roku do 30. června běžného roku do 20 dnů od uplynutí uvedeného období.“). Konstatoval, že přijetí výkladu žalovaného by absurdně znamenalo, že nárok na náhradu je splatný v den, kdy dosud běží období, za které je náhrada placena; současně by zde nebyl žádný časový prostor mezi skončením tohoto období a splatností náhrady, v němž by bylo lze výši náhrady vyčíslit za pomoci kritérií popsaných v § 30 odst. 2 větě druhé zákona o myslivosti. Vyslovil názor, že zákonodárce ustanovením § 30 odst. 2 zákona o myslivosti rozhodně nehodlal stanovit splatnost náhrady na den, kdy ještě není a ani nemůže být známa její výše; interpretace nabízená žalovaným se přiči zásadě ochrany právní jistoty a předvídatelnosti působení práva. Názor žalovaného, že náhrada, která je předmětem řízení, byla splatná již ke dni 31. 3. 2017, označil za nesprávný. K námitce žalovaného, že „ke stanovení splatnosti náhrad za přičlenění, které jsou předmětem daného soudního sporu, nebyla splněna žádná z podmínek uvedených v ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zúčastněné osoby se o výši náhrady nedohodly ani orgán státní správy myslivosti nerozhodl o výše předmětné náhrady za přičlenění“, zdůraznil, že soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí ve shodě s právním hodnocením vysloveným ve zrušovacím usnesení aplikoval ustanovení § 30 odst. 2 zákona o myslivosti pouze analogicky. Dodal, že to je v plném souladu se závěry vyslovenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, z jehož odůvodnění se podává, že stav, kdy zákon o myslivosti v ustanovení § 30 odst. 2 přiznává právo na finanční náhradu výslovně pouze vlastníkům pozemků přičleněných k honitbě, je nežádoucí mezerou v právu vytvořenou nerovností právní úpravy, kterou je na místě vyplnit pomocí ústavně konformní interpretace zákona o myslivosti spočívající na použití analogie legis. Žalobce v tomto ohledu odkázal na odstavce 27 až 37 předmětného nálezu. Nesouhlasil s námitkou žalovaného, že není ve sporu aktivně legitimován, neboť nárok na náhradu vznikl v době, kdy nebyl vlastníkem předmětných honebních pozemků a předchozí vlastnice, zesnulá [REDAKCE] poskytnutí náhrady nepožadovala. Vyslovil názor, že žalobou uplatněný nárok vznikl v den jeho splatnosti, tedy ke dni 31. 3. 2018 s tím, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce se stal vlastníkem všech pozemků označených v žalobě ještě v průběhu roku 2017. Nabytím vlastnického práva k předmětným nemovitým věcem přešla na žalobce také práva a povinnosti s vlastnictvím pozemků spojená, tudíž i právo domáhat se zaplacení náhrady, což zakládá jeho aktivní legitimaci ve sporu. Vyslovil názor, že je aktivně legitimován k soudnímu uplatnění nároku na náhradu za přičlenění dotčených pozemků v rozsahu celého rozhodného období od 6. 1. 2017 až do 31. 3. 2017 i v případě, že okamžik vzniku nároku na náhradu za začlenění dotčených pozemků do honitby [REDAKCE] bude ve shodě s odvoláním žalovaného položen ještě do doby, kdy jejich vlastníkem byla jeho matka [REDAKCE], a nárok v této části bude považován za součást její pozůstalosti. Dovožoval, že jeho aktivní legitimace pro tento případ vyplývá z jeho postavení správce pozůstalosti, které bylo v řízení prokázáno usnesením Okresního soudu v Blansku ze dne 14. 4. 2023, č. j. 60 D 953/2019-250 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2024, č. j. 18 Co 208/2023-306, a z ustanovení § 1678 odst. 1 o. z. ve spojení s ustanovením § 1406 věty první o. z.

5. Odvolací soud z podnětu odvolání žalovaného a v jeho mezích přezkoumal napadený rozsudek okresního soudu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je částečně důvodné.
6. Odvolací soud v této věci již dříve rozhodoval o odvolání žalovaného proti prvnímu rozsudku okresního soudu vydanému v této věci ze dne 19. 12. 2023, č. j. 14 C 104/2020-241, a to usnesením ze dne 30. 4. 2024 č. j. 21 Co 141/2024-257, kterým rozsudek okresního soudu vyjma nenapadeného výroku pod bodem II/ zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení (předmětem řízení zůstal nárok

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

žalobce na zaplacení částky 36 179,81 Kč s příslušenstvím). Odvolací soud v tomto usnesení, opíraje se o právní názory vyjádřené v nálezů Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 3/06, učinil závěr, že vlastník pozemků v katastrálním území [REDAKCE] a v katastrálním území [REDAKCE], které byly zahrnuty do honitby [REDAKCE] byť se tak nestalo na základě rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti ani na základě dohody vlastníka a držitele honitby (k přičlenění došlo vlastním výkonem práva myslivosti na těchto pozemcích), má právo na náhradu od držitele honitby podle obdobného užití ust. § 30 odst. 2 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů. Přitom se nejedná o bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), jak prosazuje žalovaný. Na tomto závěru odvolací soud i přes opakované námitky žalovaného, znovu vznesené v projednávaném odvolání, setrvává, a nemá důvod na něm cokoli měnit.

7. Odvolací soud se ve zrušovacím usnesení vyjádřil též k otázce promlčení nároku, když žalovaný v průběhu řízení před okresním soudem uplatnil námitku promlčení. Schválil závěr okresního soudu, že nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti za zahrnutí pozemků do honitby [REDAKCE] za období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 u pozemků v katastrálním území [REDAKCE] a za období od 1. 2. 2017 do 31. 3. 2017 u pozemků v katastrálním území [REDAKCE] není promlčen. Objasnil, že nárok na náhradu za období části roku 2017 byl splatný dle § 30 odst. 2 věta třetí zák. o myslivosti ke dni 31. 3. 2018. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 31. 3. 2020, byl nárok uplatněn v běžící promlčecí době (§ 619 a § 629 odst. 1 o. z.), která by skončila 31. 3. 2021. Ani tento závěr nemá odvolací soud důvod jakkoli korigovat. Neztotožňuje se s výkladem podaným žalovaným, že „pro vztahy regulované zákonem o myslivosti je vždy zásadním tzv. myslivecký rok, který začíná vždy od 1. 4. určitého roku a končí 31. 3. následujícího roku. Proto formulaci splatnosti „do 31. 3. běžného roku zpětně“ je nezbytné interpretovat ve vztahu k mysliveckému roku, který již proběhl. Vycházejí z tohoto názoru, žalovaný dovozoval, že nárok na náhradu by se v daném případě stal splatným již 31. 3. 2017. Odvolací soud k tomu zdůrazňuje, že zákon o myslivosti termín „myslivecký rok“ nedefinuje ani jej nepoužívá. V ust. § 30 odst. 2 zák. o myslivosti je míněn běžný kalendářní rok. Zákon zakotvuje nárok na náhradu „zpětně“, taková úprava je zcela logická, jde o náhradu za „odužívání“ věci (zde za výkon práva myslivosti realizovaný na pozemcích zahrnutých do honitby). V této souvislosti je třeba přisvědčit argumentaci žalobce, že přijetí výkladu žalovaného by znamenalo, že nárok na náhradu je splatný v den, kdy dosud běží období, za které je náhrada placena. Pak by tu ani nebyl žádný časový prostor mezi skončením tohoto období a splatností náhrady, v němž by bylo lze výši náhrady vyčíslit za pomoci kritérií popsanych v § 30 odst. 2 větě druhé zákona o myslivosti.
8. Odvolací soud však okresnímu soudu ve zrušovacím usnesení vytkl, že se nedostatečně zabýval aktivní legitimací žalobce. Zdůraznil, že pro závěr o aktivní legitimaci žalobce bylo nezbytné vyřešit, kdy vznikl nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti. Žalobce se totiž domáhal náhrady za realizaci výkonu práva myslivosti na pozemcích, které jeho právní předchůdkyně [REDAKCE] získala v restituci na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, které ohledně pozemků v kat. úz. [REDAKCE] nabylo právní moci dne 6. 1. 2017 a ohledně pozemků v kat. úz. [REDAKCE] nabylo právní moci dne 1. 2. 2017. Žalobce se stal vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] ke dni 28. 2. 2017 a v kat. úz. [REDAKCE] ke dni 12. 4. 2017. V době, za kterou se domáhal náhrady za zahrnutí označených pozemků do honitby [REDAKCE], žalobce nebyl vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] a vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] byl jen po část tohoto období (od 28. 2. 2017 do 31. 3. 2017). Pokud by tedy nárok na náhradu vznikl v době, kdy ještě vlastnila pozemky [REDAKCE], pak by pohledávka z tohoto titulu svědčila [REDAKCE] a smlouvami o darování pozemků bez dalšího na žalobce přejít nemohla. Závěr okresního soudu, že nabytím vlastnického práva k předmětným nemovitým věcem přešla na žalobce také práva a povinnosti s vlastnictvím

pozemků spojená, tudíž i právo domáhat se zaplacení náhrady za přičlenění honebních pozemků, když tak neučinila jeho právní předchůdkyně, by byl správný, pokud nárok vznikl, až poté, co [REDACTED] převedla vlastnické právo k pozemkům na žalobce. Žalobce při jednání okresního soudu tvrdil, že je dědicem jmenované a nároky, které jeho předchůdkyně měla, zdědil. Dědické rozhodnutí však k tomuto tvrzení nepředložil. Navíc žalovaný v průběhu řízení před okresním soudem uváděl skutečnosti, jimiž zpochybňoval vlastnické právo žalobce k označeným pozemkům. Tvrdil, že v dědickém řízení vedeném po zůstavitelce [REDACTED] je zpochybňována závěť jmenované a rovněž platnost darovacích smluv, na základě nichž měl žalobce nabýt vlastnictví k pozemkům v kat. úz. [REDACTED] a v kat. úz. [REDACTED]. Odvolací soud uložil okresnímu soudu, aby se v dalším řízení zabýval otázkou vzniku nároku, potažmo otázkou aktivní legitimace žalobce.

9. Okresní soud učinil závěr, že nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti za užívání pozemků zahrnutých do honitby výkonem práva myslivosti vzniká dnem splatnosti tohoto nároku, který vyplývá ze zákona. V daném případě tedy, dle závěru okresního soudu, dnem 31. 3. 2018. Vycházejí z tohoto závěru, pak uzavřel, že žalobce je ve věci aktivně legitimován, je oprávněn požadovat vyplacení náhrady, protože ke dni vzniku nároku dnem 31. 3. 2018 byl vlastníkem užívaných pozemků (vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDACTED] se stal dnem 28. 2. 2017 a v kat. úz. [REDACTED] dnem 12. 4. 2017). Odvolací soud se s tímto právním závěrem okresního soudu neztotožňuje. Je nutné rozlišovat vznik práva na náhradu za užívání výkonem práva myslivosti pozemků zahrnutých do honitby a splatností tohoto práva (nároku). Právo na náhradu vzniká již samotným takto definovaným užíváním pozemků (tj. každý den užívání). Splátnost nároku na náhradu není ztotožněna se samotným vznikem práva. V daném případě je splatnost tohoto nároku jasně dána zákonem a teprve v okamžiku, kdy se nárok stane splatným, lze jeho vymáhání uplatnit u soudu.
10. Žalobce požadoval náhradu za období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 u pozemků v katastrálním území [REDACTED] a za období od 1. 2. 2017 do 31. 3. 2017 u pozemků v katastrálním území [REDACTED]. V případě pozemků v kat. úz. [REDACTED] nabyl vlastnické právo dnem 28. 2. 2017 a v případě pozemků v kat. úz. [REDACTED] nabyl vlastnické právo dnem 12. 4. 2017. Nárok na náhradu za užívání pozemků v kat. úz. [REDACTED] výkonem práva myslivosti v honitbě [REDACTED], do níž byly zahrnuty, za dobu od 1. 2. 2017 do 31. 3. 2017 tudíž nevznikl žalobci, ale jeho právní předchůdkyni paní [REDACTED]. Stejně tak žalobci nevznikl nárok na náhradu za užívání pozemků v kat. úz. [REDACTED] výkonem práva myslivosti v honitbě [REDACTED] do níž byly zahrnuty, za dobu od 6. 1. 2017 do 28. 2. 2017, ale opět jeho právní předchůdkyni. Žalobci vznikl vůči žalovanému nárok na náhradu za užívání pozemků v kat. úz. [REDACTED] výkonem práva myslivosti za dobu od 1. 3. 2017 do 31. 3. 2017. Žalobce netvrdil ani neprokázal, že by mu pohledávka z titulu náhrady dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti za užívání pozemků v kat. úz. [REDACTED] v době od 1. 2. 2017 do 31. 3. 2017 a za užívání pozemků v kat. úz. [REDACTED] v době od 6. 1. 2017 do 28. 2. 2017 byla právní předchůdkyní postoupena, smlouvou o darování pozemků na něj tato pohledávka bez dalšího přejít nemohla.
11. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že pokud byl vznik nároku na náhradu položen ještě do doby, kdy vlastníkem pozemků byla jeho matka [REDACTED], pak nárok v této části bude považován za součást její pozůstalosti, a pro ten případ jeho aktivní legitimace vyplývá z jeho postavení správce pozůstalosti. V řízení před okresním soudem bylo skutečně prokázáno, že v pozůstalostním řízení po [REDACTED], jehož účastníky jsou [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (žalobce), byl žalobce jmenován správcem celé pozůstalosti. Z titulu toho, že je žalobce jmenován správcem celé pozůstalosti však nemůže vůči třetí osobě požadovat nároky, které svědčily zůstavitelce, pro sebe, ale výlučně pro pozůstalost [REDACTED] [REDACTED] (v rámci pozůstalostního řízení by pak takto vymožené plnění bylo vypořádáno mezi dědici). Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

způsobem však žalobce nárok neuplatnil, po celou dobu řízení požaduje zaplacení náhrady po žalovaném výlučně pro sebe.

12. Jak vyplývá ze shora uvedeného žalobci vůči žalovanému vznikl nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti náhradu za užívání pozemků v kat. úz. [REDAKCE] výkonem práva myslivosti za dobu od 1. 3. 2017 do 31. 3. 2017. Ve vztahu k této části žalobcem uplatněného nároku odvolací soud souhlasí se závěrem okresního soudu, že přes námitky žalovaného nemá pochybnosti o tom, že se žalobce stal vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] (v žalobě vyjmenovaných) na základě darovací smlouvy uzavřené se svojí matkou dne 28. 2. 2017. Žalovaným nebyly tvrzeny a prokázány konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že stav zápisu v katastru nemovitostí není v souladu se skutečným vlastnickým stavem. Žalovaný ani přes výzvu okresního soudu k doplnění tvrzení o neplatnosti darovacích smluv konkrétní důvody neplatnosti neuvedl, doplněná tvrzení byla formulována v obecné rovině. Žalovaným v obecné rovině namítaná neplatnost závěti [REDAKCE] je bez významu pro rozhodnutí této věci, když žalobce nárok na náhradu ze závěti neodvozuje a pozemky, za něž náhradu požaduje, nabyl na základě darovacích smluv, jejichž platnost dosud nebyla vyvrácena (zatím tedy ani nepřichází v úvahu, že by se měly stát předmětem pozůstalosti).
13. Odvolací soud se ztotožňuje s úvahou okresního soudu o výši náhrady v částce 360,06 Kč/ha/rok. Tato výše byla odvozena od výše nájemného, které bylo v předmětném období sjednáno za pronájem honitby [REDAKCE]. V tomto odvolací soud odkazuje na odst. 32 odůvodnění rozsudku okresního soudu.
14. Výkonem práva myslivosti byly užívány pozemky v kat. úz. [REDAKCE] ve vlastnictví žalobce v celkové výměře 324,8702 ha. Při uvažované výši náhrady 360,06 Kč/ha/rok má žalobce vůči žalovanému právo na zaplacení částky 9 934,67 Kč. Naopak neoprávněný je jeho požadavek na zaplacení částky 26 245,14 Kč.
15. Odvolací soud také shledal jako oprávněnou námitku žalovaného ve vztahu k požadavku žalobce na platbu úroku z prodlení. Zákon o myslivosti v ust. § 30 odst. 2 jednoznačně stanoví splatnost nároku na náhradu, která v daném případě nastala (vzhledem k požadovanému plnění) dnem 31. 3. 2018 a prodlení by obecně skutečně nastalo dnem 1. 4. 2018 (jak po úpravě žaloby požadoval žalobce a rozhodl okresní soud). Odvolací soud však má za to, že v souzené věci jde o specifický nárok, který se ustanovením § 30 odst. 2 zák. o myslivosti řídí pouze analogicky. Je proto třeba při zvažování prodlení žalovaného s plněním náhrady, a tedy pro přiznání úroku z prodlení (§ 1970 o. z.) vzít v úvahu tu skutečnost, že bez výzvy (či upozornění) žalobce žalovaný neměl povědomost o tomto možném nároku a že žalobce nárok u žalovaného uplatnil přípisem ze dne 4. 3. 2020, v němž vyzval žalovaného k plnění do 20. 3. 2020. Odvolací soud proto uzavřel, že se žalovaný dostal do prodlení s plněním náhrady až dnem 21. 3. 2020. Výše úroku z prodlení je dána ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
16. S ohledem na shora uvedené závěry odvolací soud rozsudek okresního soudu vyjma nenapadeného výroku pod bodem II/ v části výroku pod bodem I/, pokud jím žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci 9 934,67 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % od 21. 3. 2020 do zaplacení, jako věcně správný podle § 219 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) potvrdil.
17. Ve zbývajícím rozsahu výroku pod bodem I/ odvolací soud rozsudek okresního soudu podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil a žalobu s požadavkem na zaplacení 26 245,14 Kč s úrokem 8,05 % od 1. 4. 2018 do zaplacení a úroku z prodlení 8,05 % z částky 9 934,67 Kč za dobu od 1. 4. 2018 do 20. 3. 2020 zamítl.

18. Jelikož byl rozsudek okresního soudu změněn, musel odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu rozhodnout o nákladech řízení před okresním soudem.
19. O nákladech řízení před okresním soudem mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř., žalovaný měl větší úspěch ve věci než žalobce, má proto vůči žalobci právo na náhradu nákladů, které v řízení před okresním soudem účelně vynaložil v rozsahu odpovídajícím poměru úspěchu. Aplikace ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. nepřichází v úvahu, neboť důvodem částečného zamítnutí žaloby byla neoprávněnost žalobcem uplatněného nároku, nikoli závislost výše plnění na úvaz soudu. Žalobce se do prvního rozhodnutí v této věci okresním soudem (rozsudkem ze dne 19. 12. 2023) domáhal po žalovaném částky 41 003,44 Kč. Úspěch žalobce pro tuto část řízení činí 24,23 % a úspěch žalovaného 75,77 %, tzn. žalovaný má vůči žalobci právo na náhradu 51,54 % účelně vynaložených nákladů. V prvním odvolacím řízení (které bylo zakončeno usnesením ze dne 30. 4. 2024, jímž byl rozsudek okresního soudu vyjma nenapadeného výroku II/ zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení) se předmětem řízení stala již jen částka 36 179,81 Kč. Úspěch žalobce po zbývajících částí řízení činí 27,46 % a úspěch žalovaného 72,54 %. Žalovaný tedy má vůči žalobci po zbývajících částí řízení před okresním soudem právo na náhradu 45,08 % účelně vynaložených nákladů.
20. Žalovaný v první fázi řízení učinil 14 úkonů, a to vyjádření k žalobě ze dne 12. 5. 2020, vyjádření k odvolání žalobce ze dne 21. 10. 2020, přípis žalovaného ze dne 22. 6. 2021, vyjádření žalovaného ze dne 11. 11. 2021, vyjádření žalovaného k výzvě soudu ze dne 29. 3. 2022, příprava účasti na jednání dne 20. 6. 2021 a účast na tomto jednání, doplnění vyjádření ze dne 17. 2. 2023, vyjádření žalovaného k výzvě soudu ze dne 10. 3. 2023, vyjádření žalovaného k odvolání vedlejšího účastníka ze dne 14. 4. 2023, příprava účasti na jednání dne 4. 10. 2023 a účast na tomto jednání, příprava účasti na jednání dne 11. 12. 2023 a účast na tomto jednání. Za každý z těchto úkonů náleží žalovanému paušální náhrada podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Jde o náklady v celkové částce 4 200 Kč, z nichž má žalovaný právo na úhradu 51,54 %, tj. na částku 2 164,68 Kč.
21. V druhé fázi řízení před okresním soudem žalovaný učinil 7 úkonů, za něž náleží paušální náhrada 300 Kč. Jedná se sepsání odvolání proti rozsudku ze dne 30. 1. 2024, sepsání vyjádření ze dne 3. 7. 2024 (po zrušení rozsudku okresního soudu krajským soudem), příprava na jednání dne 20. 11. 2024 a účast u tohoto jednání, sepsání závěrečného návrhu ze dne 5. 12. 2024, příprava na jednání dne 26. 2. 2025 a účast u tohoto jednání. K účelně vynaloženému nákladu náleží též soudní poplatek zaplacený z odvolání ve výši 1 809 Kč. V této fázi žalovaný účelně vynaložil celkem 3 909 Kč (2 100 Kč + 1 809 Kč) a z toho má nárok na 45,08 %, tj. na úhradu 1 762,17 Kč. S ohledem na uvedené byla žalobci uložena povinnost nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem v celkové částce 3 926,85 Kč.
22. V tomto odvolacím řízení měl žalovaný rovněž větší úspěch než žalobce (opět v rozsahu 72,54 % k celkovému požadavku žalobce), v souladu s ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. má proto vůči žalobci právo na náhradu nákladů, které účelně vynaložil, v rozsahu 45,08 %. Žalovaný v tomto odvolacím řízení vynaložil náklady v částce 900 Kč. Jde o sepsání odvolání ze dne 14. 4. 2025, přípravu na odvolací jednání dne 24. 9. 2025 a účast u tohoto jednání po 300 Kč. Žalobci proto byla uložena povinnost nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 405,72 Kč.
23. Lhůta k zaplacení pohledávky a k náhradě nákladů byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné.

Hradec Králové 1. října 2025

Mgr. Šárka Petrová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].